

Cieľ duchovného života (1)

Hrnčiar vezme do rúk hlinu a vyformuje nádobu, akú sám chce. Bude to váza na kvety pre sviatočné príležitosti alebo obyčajný hrniec. Hotové dielo potom použije, ten kto ho vytvorí, tak ako sám chce. Nechá si svoj výrobok, alebo ho dá inému. Bude ho používať dlho alebo krátko – ako sa mu zachce.

Keď toto hovoríme, myslíme i na toho, kto všetko stvoril, aj človeka. Vzal zo zeme hlinu, vyformoval z nej človeka a vdýchol mu dušu. I ja som dielo Božích rúk, iné síce ako ostatné stvorené veci, ale som jeho dielom. On ma stvárnil a sformoval, on mi vdýchol dušu... Svätý Augustín k tomu pripomína veľmi dôrazne, že Boh ma stvoril pre seba. Nie, nedal ma, nedaroval ma nikomu, ani ma nepredal. Ponechal si ma pre seba, ku svojej osobnej službe. Od Boha som vyšiel, aby som sa použitím všetkých svojich schopností a možností zasa k nemu vrátil, aby som bol Jeho slávou a aby Boh mal vo mne svoje zaľúbenia, aby som mu bol na radosť...

Čo k tomu treba? Obraz je dokonalý, keď všetky farby a ťahy vytvárajú jednotu a spoločne vyjadrujú myšlienku, ktorú chcel maliar vyjadriť. V dokonalom človeku, teda v takom, akých nás chce mať sám Boh, sa spájajú a vytvárajú jednotu všetky zložky jeho osobnosti. V dokonalom človeku všetko preniká jeden Svätý Duch, a jeho všetko oživujúca sila. Preto sa hovorí, že cieľom duchovného života je život s Bohom, ešte lepšie povedané: zjednotenie s Bohom, alebo dokonalé zduchovenie celého človeka. Myslí sa tu na myseľ, vôľu, city a telo. Všetko v nás má byť preniknuté Božím duchom. Okrem toho vieme, že človek má nielen seba zduchovníť, teda dať sa, nechať sa preniknúť Duchom Svätým, ale ako duchovní ľudia máme zduchovníť svoje okolie, spoločnosť a napokon celý svet. Prostredníctvom nás sa má Boží Duch vliat do celého sveta. V tom je zmysel ľudských dejín. V Apokalypse svätého Jána čítame zaujímavú poznámku o „nebeskom Jeruzaleme“, že tam totiž nie je žiaden chrám (Zjav.21, 22). Dôvod prečo tam niet chrámu je jasný. Celý svet je už preniknutý Duchom svätým. Celý je teda jediným chrámom. Cesta však k úplnému zduchoveniu je dlhá nielen v dejinách sveta, ale aj v živote každého jedného z nás.

Čo to znamená zduchovníť, preduchovníť? V prvotnom zmysle je nechať dušu vládnuť nad telom. Ak totiž prevládne telo nad dušou, vtedy sa vyššie záujmy a činnosti potláčajú a vtedy hynie i láska ako najvyššia duchovná čnosť. Opačne je to, keď vládne duša. Aj telo sa stáva krásne a zdravé. Preto aj „zduchovenie“ človeka neznamená umenšenie ľudských hmôt, ale naopak, ich plný rozkvet. Ak sa staráme o to, aby sme urobili to, čo žiada Duch, on sám nás naučí ako to uviesť do súladu so všetkými ostatnými potrebami. To, čo žiada duša

a telo, nie je potom v rozpore s duchovným životom, naopak všetko spolupracuje, všetko vytvára jednotu. Výsledkom je potom dokonalý súlad všetkých hnutí, postojov, myšlienok, citov, prianí, úmyslov, nálad a radostí...

Zaujímavé, že ľudia majú strach z toho, aby boli duchovní, boja sa zduchovenia. Nevieme presne v čom je príčina, ale jav je dosť zrejmy. Ako dôsledok toho bolo i akési umelé rozdelenie na ľudí, ktorí sa venujú duchovným veciam a ľudí, ktorí žijú bežne vo svete. A tak sa zdalo, že iba tí v prvej skupine majú byť duchovní ľudia a iba oni sa môžu stať svätými. Do tejto skupiny patrili biskupi, kňazi, mníši a mníšky... Ostatní bežní ľudia nemajú akosi čas, možnosť alebo niečo iné, aby boli duchovní, svätí. Zdalo by sa, akoby to pre nich nebolo a duchovný život sa začal považovať za určitý luxus, ktorý si bežný človek nemôže dovoliť a napokon sa došlo i k tomu, že takýto duchovný život ani nemožno dosiahnuť a tak je rozumnejšie sa o nič mimoriadne nenamáhať a uspokojiť sa tak nanajvýš s každodennou modlitbou, pokiaľ je na ňu čas a s nedeľnou Svätou omšou...

My, ale nesmieme rozdeľovať ľudí do skupín tak, že akoby jedni boli zásadne a trvale lepší než iní, alebo že duchovnosť by bola iba pre jedných a nie pre všetkých. Rovnako to potom platí i o Božích prikázaniach, o Božej vôli a Božích nárokoch, akoby niečo bolo dobré jedným, ale pre druhých je to zlé a opačne. Ježiš Kristus sľúbil svojho Ducha Svätého všetkým kresťanom, všetci teda môžu a majú byť duchovnými ľuďmi. Kedy ale človek je duchovným človekom? Neklamným znakom Božieho Ducha v človeku je láska. Svätý Duch sa stotožňuje s láskou. Tu platí v plnom význame: „Boh je láska.“ Preto u duchovného človeka platí to, čo povedal pán Ježiš: „Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať.“ (Jn 13,35) „Keby som hovoril ľudskými jazykmi aj anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som ako cvendziaci kov zuniaci cimbál.“ (1Kor. 13,1) Takáto odpoveď je jednoduchá, úplne pravdivá i verná Evanjeliu. Predsa ale nevyrieši všetky pochybnosti. Ako totiž poznáme, že niekto má skutočnú, pravú lásku? Veď dnes toľkí v mene lásky vedie ničť ľudské životy, ubližovať sebe aj druhým... Dnes, keď sa povie slovo láska, alebo slovo mať rád, milovať niekoho, stretáme sa s množstvom priam protichodných mienok a názorov ohľadom toho, čo a aká je pravá láska. O tomto si povieme na budúce. Nateraz nech nám pomôže metóda porovnania a prirovnania: Pán Ježiš je pre nás vzorom, ktorý nás Slovom i príkladom poučuje. Skúsme si porovnať naše predstavy a činy, ktoré považujeme za lásku, s tým, čo On o láske hovoril a konal. To, čo mu protirečí a s Ním nie je v súlade, nie je láska. Mário Orbán

Viliam Turčány

V tichu

V tichu ma sprevádza
radostný praskot kachlí
do iných krajín,
kde konárov smutných
niet,
vetiev, čo boľavo
nad žitím ruky máchlili
a sponky nádejí spustili
v lono bied.

Do iných sádov veď ma,
moje spomínanie,
kde ešte slnka je
v korunách lístia prúd
a večer obloha sa ticho
skloní na ne
a vtáčkom drobuškým
sladko dá pousnúť...

Sú ešte obzory,
ja verím, Pane Bože,
i keď už november
zasychrí bledú tvár
-sú ešte ruže a
rozvoniava
i hložie v zákutí srdca,
kde s tebou je samotár.

Umierajúci nemá čo stratiť, lebo práve stráca všetko. Fatálny múr smrti - tým vyšší, čím je bližšie - núti človeka zúžiť existenciálny priezor na to najpodstatnejšie. Niet času na bontón, jemnocit, diplomaciu, eufemizmy, vlastný imidž. Niet času, lebo ten sa nedá ani zastaviť, ani zvrátiť. Hodiny odbíjajú s cynickou neústupčivosťou a každým úderom sa približuje ten posledný.

Posledné slová človeka sú najdôležitejšie. Napríklad veľký prenasledovateľ kresťanov, cisár Julián Apostata, v poslednom agonickom zápase kapituloval pred Kristom slovami: „Zvíťazil si. Galilejský!“ Veľký svätec Robert Bellarmín spomenul Krista takto: „Ježišu, som pripravený na cestu“. Konvertita Claudel zasa prosil o pokoj: „Nechajte ma pokojne zomrieť, nebojím sa“. Ani nemecký spisovateľ Heinrich Heine sa podľa jeho posledných slov nebál: „Boh mi odpustí, je to jeho povolanie...“

V zbierke predsmrtných výrokov sa vyníma Johann Wolfgang Goethe. Jeho slová sú krátke, ale vyjadrujú omnoho viac, ako len tragiku zomierania. Slávny básnik na smrteľnej posteli povedal: „Mehr Licht“ (Viac svetla!) a vlastne tým vyjadril zmysel ľudského života. Ved' čím iným je, ak nie neustálym hľadaním Svetla, ktoré orientuje, vyjasňuje, hreje, obšťastňuje, motivuje, identifikuje.

V týchto dňoch prichádzame na cintorín, aby sme zapálili kahanček či sviečku. Niet ničoho nádhernejšieho, ako pohľad na večerný cintorín na Všetechsvätých. Ešte krajšie je však vedomie, že každé to blikotajúce svetlo symbolizuje Krista, ktorý sa raz predstavil ako „svetlo sveta“. Aj nás na konci našej životnej cesty nespochybniteľne čaká Ježiš. So stopercentnou istotou vieme, že každá sekunda nás k nemu približuje.

Goethe povedal ešte inú inšpiratívnu vetu: „Neužitočný život je predčasná smrť“. My básnika doplníme: neužitočný život môže byť aj dôsledkom nesprávneho ponímania smrti. Ak by smrť mala byť iba fatálnou bodkou za „absurdnou náhodou“ života, potom naozaj hrozí ona goetheovská „predčasná smrť“. Človek by vtedy bol existenciálnym tulákom bez východiska a cieľa. Ak je však smrť posledným mostom k svetlu, ktorým je Kristus, potom nie sme tuláci, ale cieľavedomí pútnici, zasadzujúci sa o dosiahnutie cieľa vo vedomí zodpovednosti za každý krok putovania.

Na hrobch, pred ktorými sa v týchto dňoch modlíme, je často napísané: Nech im svetlo večné svieti! Akoby sme sa stále báli povedať na plné ústa: Nech stretnú Boha!

JOZEF HALKO

V tieto dni, viac než po iné, sa dostávajú u mnohých do protikladu slová „carpe diem“ (uži si, kým žiješ, kým je deň) so slovami „memento mori“ (pamätaj na smrť).

Viera vo večný život veriaceho človeka neoberá o prirodzené radosti, naopak, dáva nádej na život po smrti. Zvlášť si to uvedomujeme, keď prichádzame na cintoríny, kde odpočívajú telá našich zomretých. Zapalujeme sviečku pripomínajúcu nádej, ktorej nás učí Ježiš. Nie je to len spoločenská záležitosť, veríme, že sa so zosnulými raz stretáme. Veríme v spoločenstvo svätých. Veríme, že vo chvíli prirodzenej smrti prídeme pred Boha, spravodlivého sudcu.

Ježiš ponúka človeku pravdivý pohľad na veci, ktoré nasledujú po smrti ľudského tela. Život kresťana na zemi sa má chápať, ako príprava na večný život. Človek sa má osvedčiť na zemi v konaní dobra, aby pri stretnutí s Bohom mohol získať odmenu a nie trest.

Najväčším nešťastím pre človeka je saducejská nevera vo vzkriesenie tela a večný život. Taký človek žije len pre tento svet. Preto si chce užiť čo najviac a najdlhšie, zabúda na svoju dôstojnosť. No ten, čo tu na zemi všetko dostal a nič mu nebolo sväté a zakázané, pretože mal moc, peniaze, slávu či zdravie, keď príde choroba a utrpenie, zúfa si a siaha na vlastný život, ba i životy svojich drahých.

Vidíme rozdiel medzi Ježišovým vzkriesením Jairovej dcéry, naimského mládenca, Ježišovho priateľa Lazára a nami. Tí po čase museli zomrieť. Ježiš však vstal z mŕtvych a uisťuje, že vzkriesi aj nás. Najväčšou hodnotou pre nás bude, že už viac neokúsime smrť. Tam spoznáme oveľa vyšší druh radostí, lebo budeme žiť dokonalejši, spokojnejší a šťastnejší život. Viera v tento nový život je nádejou, ktorú nám dáva zmŕtvychvstalý Ježiš a je to aj memento pre tých, ktorí sa zaoberajú predčasným ukončením života eutanáziou. Uverili sme v Krista a žíme podľa jeho slov.

Eubomír Stanček

Sväté omše v 32. týždni cezročného obdobia

13.XI. utorok

18.00 + Gustáv Štiavnický a rodičia

14.XI. streda

18.00 + za zdravie a Božiu pomoc (r.Poláková)

16.XI. piatok

18.00 + Angela Hábelová (10.výr.)

17.XI.sobota

18.00 + Rudolf Ochaba, manž.Terézia, rodičia a zať Ján

Upratovanie kostola č.d. 229 – 253

18. XI. 33. nedeľa v cezročnom období

8.00 za farníkov

9.15 + Anton Herko

“Dôveruj Pánovi celým svojím srdcom a nespoliehaj sa na svoj rozum.“

Prís 3,5

Čo si nedávno študoval?

Objavil si rozdiely medzi tvojimi hodnotami a Božími hodnotami? Pracujeme svojimi rukami pre získanie bohatstva, ale nechceme čítať knihu, počúvať kazetu, alebo sa usadiť na 30 minút pre získanie múdrosti. Ťažko pracujeme pre naše pohodlie, ale Boh sa zaujíma viac o náš charakter. Vzdelanie nie je múdrosť! Môžeš si pamätať fakty, urobiť testy, získať tituly a mať znalosť, ale to nie je múdrosť. Tak, v čom je tajomstvo? Je napísané: „Dôveruj Pánovi celým svojím srdcom a nespoliehaj sa na svoj rozum.“ Prís 3,5. Boh nepovedal „nepoužívaj rozum“. On povedal „nekleň sa mu“.

Keď som si to prečítal, skúmal a konzultoval s ostatnými a snažil som sa ako som vedel, dospel som k nezameniteľným faktom: On je môj zdroj... On je moja sila... On je môj vodca... On je moje všetko vo všetkom!!! Počúvaj: „Na všetkých cestách uznávajú Pána, a On ťa usmerní na tvojich chodníkoch.“ Rozprával si sa s ním o tom? Ó, ako často strácame pokoj, aké zbytočné bolesti prežívame - všetko je to preto, lebo neodovzdávame všetko Bohu v modlitbe. Chod' dnes k Pánovi a objavíš Ho, On práve čaká na tvoje otázky.

Bob Gass z UCB Europe

Liturgický kalendár

12.XI. pondelok	sv.Jozafát, biskup a mučeník
13.XI. utorok	sv.Stanislav Kostka, sv.Anežka Česká
14.XI. streda	sv.Irmina (Irma)
15.XI. štvrtok	sv.Albert Veľký, biskup a učiteľ Cirkvi
16.XI. piatok	sv.Margita Škótska, kráľovná
17.XI. sobota	sv. Alžbeta Uhorská, reholníčka

„Život je trocha času, ktorý nám Boh dal, aby sme sa pripravili na stretnutie s Večnou láskou,“ povedal známy francúzsky kňaz Abbé Pierre. Keď v istej televíznej relácii rozprával o leteckej katastrofe, ktorú prežil pri brehoch Brazílie a po ktorej strávil niekoľko hodín v mori, kým ho napoly stuhnutého nevylovili záchranári, dostal od reportérky otázku: „Mysleli ste v tom okamihu aj na smrť a večný život, ktorý vás podľa vašej Viery čaká?“ Abbé Pierre bez zaváhania a celkom jednoznačne odpovedal: „Ja na žiadny večný život nečakám. Ten pre mňa už začal!“ svojou odpoveďou vyrazil staručký kapucín mnohým dych. Mňa nedávno hneď zrána prekvapila svojou otázkou pani Mária, suseda z domu oproti. „Veríte, že peklo existuje?“ začala debatu a vzápätí si aj sama odpovedala: „Ja tomu neverím. Viete, keď som chodila do školy, farári nás strašili peklom a ohňom, ale Pán Boh je predsa milosrdný, nie? Ak však predsa existuje peklo, Ja ho zažívam už tu na zemi. Zdá sa, že som sa nenarodila pod šťastnou hviezdou. Tak azda tam hore ma čaká už len čosi lepšie...Hoci, ak mám byť úprimná, do neba si netrúfam, ale peklo si nezaslúžim, možno do toho očistca sa len dostanem“ zauvažovala pani Mária a dodala: „Kedysi som bola veľmi zbožná. Pravidelne som chodila do kostola. Dnes už nejdem ani v nedeľu. Pomodlím sa doma. Veď ma nemusia ľudia vidieť, no nie? Som už unavená a zrobená, mám svoje roky, Pán Boh to určite vidí. Ale verte, že keď idem okolo kostola, aspoň vojdem a s Bohom sa porozprávam, hoci aj nahlas,“ rozlúčila sa so mnou čiperná dôchodkyňa.

Od istej mladej dievčiny, ktorá nedávno ako neveriaca konvertovala k cirkvi Adventistov siedmeho dňa, som si zasa vypočula: „Bohoslužby, omša - neoslovujú ma a ani ich k životu nepotrebujem, hoci sa nechcem katolíkov dotknúť. A čím ma oslovili adventisti? Spoznala som ich komunitu v Londýne, kde sa pravidelne stretávali. Očarili ma ich vzťahy medzi sebou a hudba, spirituály, ktoré spievali.“

Možno ste to aj vy počuli od mnohých ľudí: „Načo chodiť do kostola? Pomodlím sa doma.“ Prečo je Kristova obeta na kríži, sprítomňovaná každodenne vo svätých omšiach, mnohým ľuďom taká vzdialená? Prečo podstatu spásy toľkí ľudia odmietajú? Nerozumejú Kristovi? Nepochopili Jeho slová z evanjelia? Alebo azda nevydávame dostatočné svedectvo o láske Boha voči nám? Nech by sme sa snažili akokoľvek porozumieť okolnostiam a príčinám, ktoré ľudí vzdávajú od Boha, ťažko porozumieť tomu, prečo sa mnohí svojimi postojmi sami ochudobňujú o mnohé Božie milosti, keď sa s Kristom čo najčastejšie nespájajú v Eucharistii. „Ako sa so mnou zjednocuješ tu na zemi, tak budeš so mnou zjednotená v nebi,!“ povedal Ježiš sestre Faustíne Kowalskej. Kiežby sme porozumeli týmto vážnym Kristovým slovám. Boh je síce milosrdný, ale nemôže

nás spasit' bez nás samých. Pritom je natoľko veľkorysý, že rešpektuje našu slobodnú vôľu.

Ak Ti však Boh nestojí za stratu času tu na zemi, ako si potom môžeš robiť nárok na večnosť s ním? Chceš k nemu ísť nepripravený? Veď aj na návštevu k priateľom sa predsa vždy pripravíš, vychystáš. A nestačí ti vidieť ich iba párkrát do roka. S dobrými priateľmi sa chceš vídať a stretávať pravidelne. Prečo s Bohom zaobchádzať menej dôstojným spôsobom? Prečo mu vymedziť iba priestor a čas, ktorým ho vlastne posúvame na vedľajšiu koľaj vo svojom živote? Nemalo by to byť celkom inak?

Rozhliadajúc sa denne okolo seba mám pocit, že iba málo ľudí to so svojim životom a najmä so svojou večnosťou myslí vážne

ANDREA ELIÁŠOVÁ

KAŽDÝ MÁME SVOJE CHYBY! Štyria farári, ktorí boli dobrými priateľmi, sa stretli, aby sa spolu porozprávali. Počas rozhovoru jeden z nich povedal: „*Naši veriaci prichádzajú za nami, aby si vyliali svoje srdce. Povedia nám, čo ich trápi, aké sú ich potreby a vyznajú svoje hriechy. Urobme to isté. Vyznajme si navzájom svoje hriechy a ulaví sa nám.*“ S týmto návrhom všetci súhlasili.

Prvý povedal, že veľmi rád sleduje rôzne filmy a keď je mimo svojej farnosti, chodí na rôzne pikniky. Druhý vyznal, že jeho slabosťou sú cigary. Tretí sa priznal, že strašne rád hrá karty.

Keď prišiel rad na štvrtého, akosi stratil reč. Ostatní naňho naliehali, aby tiež niečo povedal. „Neboj sa, my sme sa zdôverili so svojimi slabými stránkami. Aké tajomstvo alebo zlozvyk máš ty?“

Po dlhom prehováraní napokon povedal: „Nedokážem udržať tajomstvo, rád klebetím a ohováram. Neviem sa už dočkať, kedy sa rozídeme...“

Všetci sme spoluvinníci, ale iba niektorí majú výčitky svedomia.

Patarák

Bl. Mária od Utrpenia (15. novembra)

V nedeľu 20. októbra 2002 vyhlásil Ján Pavol II. šesť nových blahoslavených. Medzi nimi aj francúzsku sestru Máriu od Utrpenia, zakladateľku misijnej kongregácie.

Héléne de Chappotin de Neuville sa narodila 21. mája 1839 vo francúzskom Nantes v rodine s lotrinskými a

bretónskymi koreňmi. Priťahovali ju veľké ideály a smutné udalosti, v rodine ju urobili zrelšou a rozvážnejšou. Nemala ešte ani dvanásť rokov, keď zomrela jej sestra Martine, o tri roky neskôr sa pobrala do večnosti ďalšia sestra Louise a napokon roku 1856 umrela ich matka. Boh aj takýmto spôsobom pripravoval Héléne na jej budúce poslanie, stavajúc ju zoči-voči poznaniu pomínutelnosti pozemského života. Čoskoro rozoznala jeho hlas vo svojom srdci a roku 1860 vstúpila do kláštora klarisiek. Pre chorobu musela rehoľu opustiť, no nezišla zo životnej cesty františkánskej spirituality. Jej duchovný radca ju nasmeroval na Spoločnosť Panny Márie Naprávateľky, ktorej členky sa modlili za nápravu sveta od hriechu a to v jednote s Pannou Máriou spod kríža. Roku 1864 vstúpila Héléne do tejto spoločnosti v Toulouse a prijala meno Mária od Utrpenia, ktoré sa stalo akoby programom jej života. Ako novicka bola poslaná do Indie, aby duchovne formovala domorodé dievčatá. Musela sa úplne prispôbiť nielen inej klíme, ale aj odlišnej kultúre a náboženskému chápaniu. Táto neľahká skúsenosť bola pre ňu uvedením do konkrétneho misionárskeho života. Už v 28 rokoch sa stala provinciálnou predstavenou troch domov, ktoré spoločnosť otvorila v tejto krajine. Roku 1876 bola za rozporuplných okolností nútená opustiť spoločnosť spolu s dvoma desiatkami sestier. Tenko bolestný okamih sa však stal odrazovým mostíkom na jej ďalšiu činnosť. Ešte koncom toho istého roka predložila pápežovi Piovi IX. plán novej kongregácie mariánskych misionárok. Po schválení Kongregáciou pre šírenie viery otvorila kongregácia vo Francúzsku noviciát, ktorý onedlho zaplnili desiatky dievčat. Spiritualita rehole spočívala v obete života za záchranu sveta, v kontemplatívnom živote zameranom na eucharistickú adoráciu a vo františkánskom duchu. Sestry sa osobitne venovali tým, čo nepoznali Krista, predovšetkým chudobným. Pri svojom misijnom pôsobení rešpektovali cudziu kultúru, učili sa jazyk, študovali domorodé obyčaje a obliekali sa zhodne s miestnym obyvateľstvom. Vzorom ich účinkovania bol najväčší misionár — eucharistický Kristus. Kongregácia františkánskych misionárok Panny Márie bola otvorená dievčatám všetkých národností, čím vyjadrovala univerzálnosť Cirkvi. Pod vedením sestry Márie v nej vyrástlo okolo 3-tisíc rehoľníčok, z ktorých vyšlo aj sedem mučeníc Cirkvi v Číne. Zakladateľka rehole zomrela 15. novembra 1904 v San Reme. Dnes pôsobia františkánske misionárky Panny Márie v 75 krajinách a ich počet dosahuje osem a pol tisíc.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku